

Motion

1980/81:1139

av Lars Werner m. fl.
om åtgärder mot inflationen

Under hela efterkrigstiden har den kapitalistiska världen dragits med inflationstendenser. Dessa har blivit allt starkare. Under de sista åren på 1970-talet var ökningstakten i konsumentpriserna i de utvecklade kapitalistiska länderna i genomsnitt runt 10 %.

Sverige utgör inget undantag härifrån. Under 1950- och 1960-talen hade vi en genomsnittlig årlig prisstegringstakt på mellan 3 och 4 %, med en svag tendens till ökning. Under 1970-talet mer än fördubblades inflationstakten. 1970-1975 steg konsumentpriserna med i genomsnitt 8,3 % per år. Därefter har den genomsnittliga årstakten i inflationen ytterligare höjts. 1976-1980 var den 10,7 %. En vara som utvecklats genomsnittligt under 1970-talet och 1970 kostade 100 kr. kostar vid årsskiftet 1980-1981 mer än 265 kr. Bara under 1980 steg priserna på dagligvaror med i genomsnitt 14,8 %.

Inflationen har präglat utvecklingen under alla år – även under år av hög arbetslöshet och stagnation. Detta har ställt borgerlighetens ekonomiska teorier på huvudet. Enligt dessa hänger inflation ihop med konjunkturlägen med febril ekonomisk aktivitet – och så förhöll det sig också under förkrigstiden. Den nuvarande inflationen, som uppträder relativt oberoende av konjunkturerna, kan de borgerliga ekonomerna och politikerna därför inte förklara utifrån ekonomins funktionssätt. Förklaringarna förläggs i stället till faktorer som "utifrån" stör det ekonomiska systemet.

De borgerliga ideologerna har därvid två "favoritfaktorer": lönerna och oljeprishöjningarna. Det är således de arbetande och deras organisationer eller oljestaterna, båda faktorer utanför det inhemska kapitalistiska makt-etablissemnet eller utanför de egentliga s. k. marknadskrafterna, som enligt den borgerliga ideologin är de största "bovarna i inflationsdramat".

Oljan

Oljan har ökat starkt i pris under 1970-talet. De oljeimporterande staterna kan inte längre räkna med oljan som en billig råvara. Men prisstegringarna beror bara till viss del på åtgärder från de oljeproducerande staterna. De stora transnationella oljekoncernerna har gjort rekordprofiter. De har bidragit till prisökningen bl. a. för att göra nya men produktionskostnads-mässigt dyra fyndigheter lönsamma att exploatera. Den nya oljesituationen har också i många stater lett till ökade bränsle- och energiskatter och -avgifter. Dessutom: för Sveriges del är inte alla stegrade oljeutgifter en följd

av prisstegringar. De är till viss del också en följd av ökad importvolym.

De storheter det handlar om för Sveriges del är följande: Sveriges bruttonationalprodukt uppgick 1980 till omkring 520 miljarder kronor. Sveriges import uppgick till 151.4 miljarder kronor. Därav svarade importen av råolja för 20.3 miljarder och importen av petroleumprodukter för 13.7 miljarder, tillsammans 34 miljarder kronor. Sveriges export av petroleumprodukter, för landet har en sådan, uppgick till drygt 4.9 miljarder kronor. Landets nettoutgift för råolja och petroleumprodukter var således 1980 drygt 29 miljarder kronor, vilket motsvarar 5.6 % av BNP. Mekaniskt räknat skulle vara 10-procentig prisstegring på råolja och oljeprodukter under dessa förhållanden högst motsvara 0.56 % höjning av den allmänna prisnivån. Råoljan steg 1980 med hela 38 %, vilket maximalt kan ha givit en "inflationimpuls" om knappt 1.5 %. (Råoljeimporten är drygt 3.9 % av BNP.) Men inflationen 1980 var närmare 15 %. I den preliminära nationalbudgeten anges att bränsle och drivmedel (där oljan och petroleumprodukter är de tunga posterna) sammantaget ökade med 30 % i pris, vilket motsvarade ett "bidrag" till konsumentprisindexhöjningen med 2.3 %. "Nästan hälften av denna ökning kan hänföras till de punktskattehöjningar på bensin och eldningsolja som trädde i kraft i december och oktober".

Av en ökning av konsumentpriserna på nära 15 % svarade således prisstegringarna på oljeprodukter för ca 1.2 procentenheter. Dessa "förklarar" således – mekaniskt sett – 8 % av prisstegringstakten 1980. Men detta är mekaniskt sett, dvs. under förutsättning att vi har att göra med enkla, rätlinjiga matematiska samband på prisbildningens område, något som vi inte har. Om en prishöjning på en insatsvara, som olja och oljeprodukter oftast är, skall slå igenom (eller om den t. o. m. slår igenom för mycket) avgörs av marknads- och maktförhållanden men också av rent ideologiska förhållanden, såsom förväntningar och illusionsmakeri.

Av det sagda kan följande slutsatser dras. Oljeprisstegringarna medverkar till inflationen i Sverige. Men de utgör alls inte en så tung faktor bakom alla prisstegringar som det ofta hävdas från borgerligt håll.

Därtill bör man komma ihåg: Det är också så att prisökningarna på den kapitalistiska världens export till de oljeproducerande länderna medverkar till att dessa höjer sina oljepriser.

Lönekostnaderna

I det kapitalistiska samhället fortgår ständigt en fördelningskamp mellan kapital och arbete. Hur är grundbetingelserna för denna kamp?

Produktionen är grunden för samhällets utveckling, arbetet är grunden för produktionen. Utan arbete och arbetare blir det ingen produktion. Ägandet av kapital producerar inget. Maskiner, byggnader, konsumtionsvaror framställs inte på fondbörsen. De administreras inte fram. De uppstår inte genom spekulation. Spekulationer och smarta affärer kan ge sina utövare

vinster genom omfördelning av skapande värden. Men produktionen och samhällets välbefinnande blir inte större på grund av ägande eller spekulation. Detta växer genom arbetares och tjänstemäns arbete. Det är de arbetandes arbete som skapar varorna, som skapar såväl de existensmedel som arbetskraften själv behöver som det överskott som används till kapitalägarnas vinster och konsumtion, till nyinvesteringar, till förvaltning, till delar av distributionen, till stora delar av statsmaskineriet, till spekulation osv.

Arbetet är produktionen och kan inte vara en kostnad för produktionen. En del av det som tillverkas måste givetvis förbrukas av dem som skapar det. Med det är de arbetande själva som skapar detta *och* det samhälleliga överskottet. Endast om de förbrukade mer än detta sitt värdetillskott skulle de från samhällelig synpunkt utgöra en kostnad för produktionen.

Från kapitalistens synpunkt är det annorlunda. Arbetarens löneanspråk står i konflikt med kapitalistens vinstintresse. Kapitalisten gör därför allt för att pressa ihop den lönesumma han betalar ut. För kapitalisten är arbetskraften en kostnad.

Men hur är det med kapitalisterna själva?

Kapitalister behövs inte för produktion av nyttigheter. De utgör en barlast på produktionen, liksom de skikt i samhället som upprätthåller funktioner utanför produktionen för att bevara dennas kapitalistiska karaktär.

Hela den kapitalistiska profiten med dess olika former och användningar vilar på produktionen som en kostnad, och detta oavsett om kapitalisterna använder delar av sin profit på ett för andra nyttigt sätt eller ej. Medan ersättningen åt arbetskraften är nödvändig för att produktionen skall kunna återupprepas, är en nyinvestering, dvs. kapitalackumulation eller produktionstillväxt, inte nödvändig på samma sätt. Produktionen kan upprepa sig i samma skala. Detta är emellertid inte möjligt vid kapitalistisk produktion. Denna måste expandera. Kapitalister använder delar av sina vinster till kapitalackumulation därför att de tvingas därtill. Annars skulle de slås ut ur marknaden av andra kapitalister.

Den borgerliga ideologin döljer dessa förhållanden. Den predikar att lönehöjningar utöver vad den kallar "det samhällsekonomiska utrymmet" automatiskt leder till inflation. Detta "utrymme" sägs vara bestämt av produktivitetens utveckling. Därvid bortser borgerlighetens talesmän från att om produktiviteten ökar så gäller detta *hela* produktionen, alltså även det samhälleliga överskottet. Produktiviteten är ett reellt begrepp, dvs. det säger hur mycket de arbetande volymmässigt ökar produktionen per arbetstimma. Detta måste sålunda jämföras med "reallönerna", dvs. hur mycket varor de arbetande kan köpa för sina löner. Mellan produktivitet och reallön gäller följande:

När reallönen ökar lika fort som produktiviteten förblir fördelningen mellan vad som krävs för arbetskraftens reproduktion och det överskott de arbetande skapar oförändrad. Ökar reallönerna fortare än produktiviteten sker en omfördelning till de arbetandes fördel, ökar reallönerna långsam-

mare blir det tvärtom.

I allmänhet under efterkrigstiden har reallönerna för industrins arbetare vuxit långsammare än produktiviteten. Undantag härifrån utgjorde perioden 1975–1977. Under de senaste åren har det skett en markant omfördelning till de arbetandes nackdel. Icke desto mindre har inflationen dessa år varit starkare än tidigare under 1970-talet. De arbetande har således inte förmått att försvara sin andel av produktionsresultatet. Denna omfördelning till arbetets nackdel har delvis skett via inflationen. Med hjälp av prisstegringar har kapitalisterna minskat det reella värdet av de arbetandes löner. Eftersom kapitalisterna äger kapital och fasta tillgångar drabbas de som regel inte själva på samma sätt av prisstegringarna som de arbetande. Prisstegringarna är ett av kapitalägarnas medel att höja sina vinster på de arbetandes bekostnad. Arbetarna måste kämpa för högre löner för att försvara sig mot inflationen och för att försöka hävda sin andel av den samhälleliga produktionen. Att den borgerliga propagandan försöker göra de arbetande skyldiga till inflationen ändrar inte detta förhållande.

Inflationens verkliga orsaker

För att inflationen skall kunna bekämpas effektivt måste dess orsaker förstås. Inflationen har flera drivkrafter. Allmänt kan vi säga att den är ett av uttrycken för en rad av de motsättningar som präglar den utvecklade statsmonopolistiska kapitalismen, dvs. den kapitalism som präglas av stor koncentration av produktionen, av ett starkt centraliserat ägande och av en omfattande ekonomisk aktivitet av statsapparaten för att vidmakthålla detta ekonomiska system.

Inflationen hänger främst ihop med hela den allmänna kris som präglar det kapitalistiska systemet, men där finns också tillfälliga element av konjunkturell natur som påverkar dess utveckling. Även den ekonomiska politik som förs påverkar inflationstakten.

Uppkomsten av stora företag som dominerar inom sina resp. branscher skapar nya betingelser för kapitalismen och dess drivmotor: jakten efter profit. Storkoncernerna fordrar väldiga kapitalanläggningar. Härmed sammanhänger en tendens att deras profiler i förhållande till det insatta kapitalet minskar, en tendens som ibland kommer till faktiskt uttryck. Detta skärper profitjakten. Genom att ta ut ett högre pris än värdet av sin produktion försöker storkoncernerna att dra till sig en större del av frukterna av det samlade produktionsresultatet än vad som motsvarar deras reella bidrag till detta. Det är storföretagens ekonomiska och politiska makt som möjliggör detta och som möjliggör att de kan förvandla det de kallar ökade kostnader till höjda priser. Här ligger inflationens grundbetingelse.

Denna prishöjarpolitik kan genomföras därför att priskonkurrensen i hög grad satts ur spel. Ett eller några få storföretag dominerar de flesta varumarknader såväl i Sverige som i de flesta andra utvecklade kapitalistiska

stater. Storföretagen är prisledare och kontrollerar marknaderna så att de relativt självständigt kan sätta sina priser. Sinsemellan konkurrerar man inte med hjälp av priser utan med marknadsföring och reklam.

En marknad av det här slaget fungerar på ett sätt som är av fundamental betydelse för utvecklingen av inflationen. Det är flera olika grunddrag som samverkar. För det första är samtliga företag ovilliga till en prissänkning. En sådan kan väcka konkurrenternas misstankar att man vill starta ett priskrig, vilket kan bli förödande för hela branschen. För det andra har man utvecklat en teknik för att vid behov höja priserna. Ofta går en prisledare i spetsen, varvid de andra följer efter. För det tredje försöker man med i stort sett alla till buds stående medel (utom priskonkurrens) framhäva sitt eget varumärkes förträfflighet.

En allt större del av företagets kostnader utgörs av improduktiv verksamhet såsom reklam o. d. Att konsumenterna tvingas betala ser man till genom att höja priserna.

Den enda begränsningen för prishöjningarna är konsumenternas köpkraft. Den begränsningen försöker man övervinna genom att satsa ännu mer reklampengar. Man måste marknadsföra sin produkt inte bara i konkurrens med andra likartade produkter utan också med alla andra varor av olika slag. Ju onödigare en vara är för konsumenten, desto större besvär och för det mesta också mer pengar kostar det att övertyga honom eller henne att han eller hon behöver den framför nyttigare ting.

Monopol eller monopolliknande marknadsformer är dominerande i den kapitalistiska industrivärlden. Det är genom att förstå hur monopolen fungerar i en ekonomi som man kan få grepp om skeendet och styra i en annan riktning. Den ekonomiska politiken är inte betjänt av nationalekonomernas drömvärld av fullständig konkurrens, som inte ens var verklig då den skapades på 1800-talet.

Det är inte längre så att en minskad försäljning orsakar prisfall. Nej, i stället höjer man priserna för att få utrymme för reklamsatsningar och ökade försäljningsansträngningar. På så vis pressas löntagarnas reella köpkraft tillbaka, samtidigt som en allt större del av produktionen blir en improduktiv tjänsteproduktion. Stagnationen i de produktiva delarna av ekonomin går hand i hand med stigande priser. Stagflationen är tecknet på den monopolkapitalistiska ekonomins kris.

Till de ovan beskrivna fundamentala orsakerna till inflationen kommer den effekt som förväntan om inflation drar med sig. Löntagarna måste försvara sin köpkraft genom krav på löneökningar, men vad värre är: spekulation i inflation börjar uppträda. Kapitalisterna ser möjligheter att skapa vinster direkt i distributionssfären. Det gäller att hitta de varor som kommer att stiga mest i pris, köpa billigt och sälja dyrt. Konstlade marknader uppträder för konst, antikviteter, diamanter etc. Kapitalet dras bort från produktionssfären och satsas i spekulativen. Inflationen späds på, samtidigt

som stagnationstendenserna förstärks genom att det s. k. riskvilliga kapitalet inte investeras i produktionen.

Statens roll för inflationen

Koncentrationen av kapital, det ökade trycket på de arbetande och utslagningen, de allt djupare strukturella problemen i ekonomin ställer på olika sätt allt större krav på statsapparaten. Denna får bekosta en växande infrastruktur. Den får mobilisera ständigt ökande resurser till vård och rehabilitering av utslagna, till beredskapsarbeten och omskolning av arbetslösa. Den får satsa alltmer för att dämpa den regionala och branschmässiga obalansen. Dess administration och våldsmaskineri sväller. Dessutom används den som en medhjälpare åt kapitalet att ragga upp riskvilligt kapital och omfördela de samhällseliga tillgångarna till kapitalets fördel.

Den växande statsapparaten är ett resultat av skärpningen av kapitalismens motsättningar. Dess växt dikteras av behovet att dämpa eller skyla över dessa motsättningar men bidrar samtidigt till deras skärpning. Statsapparaten vilar på produktionen och kommer i motsättning till kapitalets anspråk på vidgad kapitalackumulation.

Denna motsättning yttrar sig i en reaktionär propaganda mot "den växande offentliga sektorn". Man vänder sig därvid i första hand mot andra delar än de som direkt gynnar kapitalackumulation. Kommunernas verksamhet i form av äldreomsorg, barnomsorg, kulturaktiviteter m. m. anses öka alltför snabbt i omfattning.

I kampen mellan storföretagen om löntagarnas begränsade köpkraft uppfattas kommunalskatten som en black om foten. Bakom denna propaganda ställer regeringen upp. Discokulturens onyttigheter måste av omsorg om kapitalackumulationen gå före barnomsorgen!

Det sätt på vilket statsapparaten finansieras bidrar direkt till inflationen. Mervärdeskatten har en direkt prishöjande effekt och drabbar dessutom låginkomsttagare och barnfamiljer extra hårt.

För att locka fram riskvilligt kapital höjs räntorna. Räntehöjningar är också ett medel att motverka att kapitalisterna söker sig utomlands med sitt kapital, att de bedriver spekulation som skadar landets utrikes affärer. Så fungerar kapitalismens rättvisa: när kapitalisterna genom sin spekulation och girighet förbryter sig mot landets ekonomiska intressen (om än icke mot dess lagar), leder detta till att deras inkomstkällor förbättras genom att räntan höjs. Men den högre räntan förstärker prishöjningarna. Speciellt gäller detta på vissa områden av bostadsmarknaden. Men den höjer också kostnaderna för de kapitalister som behöver låna pengar till investeringar. Detta slår hårt mot mindre företag – inte minst inom jordbruket – som har stora skulder. Den senaste räntehöjningen som regeringen låtit sätta in – i ett läge med vikande investeringar och sysselsättning – kan med hänsyn härtill betecknas

som en exempellös konjunkturpolitisk dumhet och en underkastelse under det spekulativa och finansiella kapitalets intressen.

Regeringens politik ger upphov till en förstärkt inflation, även om regeringen i ord påstår sig stå för inflationsbekämpning.

Program mot inflationen

Tendenser till inflation kommer att finnas under hela monopolkapitalismens bestånd.

Kapitalet kommer att slåss för en så stor andel av produktionen som möjligt så länge kapitalismen består, och det kommer därvid alltid att se prisuppskörtning och inflation som en av sina metoder, riktad i första hand mot de lönarbetande men jämväl också mot andra kapital.

De lönarbetande måste alltid till sitt försvar därför bedriva en aktiv och offensiv lönekamp. Det går att öka lönerna på profiternas bekostnad. De lönarbetande som ökar produktionen och förutsättningarna för ett materiellt välstånd skall icke behöva få det sämre ställt. Tvärtom. Den aktiva lönekampen måste drivas av de lönarbetande och deras fackliga organisationer.

Vad som kan göras i riksdagen är att resa krav vilkas förverkligande skulle kringskära kapitalägarnas ekonomiska övertag och handlingsfrihet att för sin spekulering öka sina tillgångar och förmögenheter på de arbetandes bekostnad. Det är antiinflationspolitikens huvuduppgift.

I nuvarande ekonomiska och politiska situation måste följande krav ställas i förgrunden i kampen mot inflationen och dess verkningar.

1. *Prisstopp* på alla nödvändighetsvaror. Prisstegringarna på nödvändighetsvarorna har varit kraftiga på sista tiden. Redan i år har de ökat i storleksordningen 4 %. Prisregleringslagen måste tillämpas så att de varor som är nödvändiga för vanliga inkomstagares försörjning prisstoppas. Detta är en ekonomisk och fördelningspolitisk nödvändighet.

2. *Tillbakavisande av regeringens politik att försvaga prisövervakningen, reklamationsrätten och konsumentverksamheten.* I en särskild motion till detta riksmöte argumenterar vi mer utförligt för detta. I en tid då priserna stiger kraftigt förvärrar regeringen tillståndet, och allt fler får det sämre ekonomiskt genom att den slopar prisstopp på en rad livsmedel och begränsar prisövervakningen och anmälningsplikten vid höjningar av priser. Vidare försvagar regeringen betydligt konsumentverkets möjligheter att fullgöra sina uppgifter som nu blir allt viktigare – och som har en varu- och prismedvetenhetshöjande och därmed inflationsdämpande sida. Den planerade försvagningen av konsumentskyddet och reklamationsrätten är att bl. a. springa tivelaktiga krafters ärenden.

3. *Hysesstopp.* Hysesstegringarna har varit stora och kommer att drabba hårt också under det nu påbörjade året. Regeringen försämrar dessutom bostadsbidragen, vilket kommer att göra kommande hyreshöjningar än mer

kännbara. Hyresstopp i väntan på en ny och socialt inriktad bostadspolitik är nödvändigt. I andra motioner till detta riksmöte tar vi också upp andra krav som skulle sänka boendekostnaderna: prisstopp på byggmaterial, förbilligade lån för allmännyttan osv.

4. *Slopad moms på mat.* Argumenten för detta krav är välbekanta. Moms på mat är i verklig mening en klasskatt. De som har låg inkomst använder en större del av denna till mat och betalar således en större andel matmoms än den som har en hög inkomst. I många länder har man insett det orimliga i att det är skatt på det nödvändigaste. Man har därför befriat maten från moms eller tillämpar lägre skattesats på livsmedlen. På grund av det statsfinansiella läget måste matmomsen slopas etappvis under högst två år.

5. *Ingrepp mot monopolistisk prissättning – skärpt monopollagstiftning.* Monopolismen är, som visats, en förutsättning för inflationen. Det är en illusion att tro att de privatkapitalistiska monopolen skall ersättas med kapitalistisk konkurrens, eftersom monopolen är konkurrensens resultat. Den nuvarande monopollagstiftningen måste ge ökade möjligheter till dekretering av företagens prissättning, ge ökad insyn och möjligheter att förhindra och upplösa karteller. Särskilda åtgärder måste vidtas mot de transnationella koncernerna, inhemska som utländska. Vägledande princip för en ny monopollagstiftning bör vara, inte illusioner om den kapitalistiska konkurrensen, utan att samhället skall ha ökad kontroll över näringslivet för att bana väg för löntagarmakt och planhushållning.

6. *Begränsning av den kommersiella reklamen.* Reklamkostnaderna uppgår till miljardbelopp. De verkar prishöjande; det är i sista hand konsumenterna som får betala. Det finns många exempel på onödigt, fördyrande reklam, på märkesstatus och på snobbprylar som blir dyra, inte på grund av sin kvalitet utan på grund av smart marknadsföring. Konsumentupplysning och information behövs, men mycket av reklamen är onödigt. Reklambeskattningen är ett steg i rätt riktning. Vilka åtgärder som skall vidtas för att begränsa reklamen bör konkretiseras i särskild utredning.

7. *Skärpt restriktivitet mot kapitalexport – angrepp på valutaspekulationen.* Miljardbelopp lämnar landet i olika former av kapitalexport och spekulativa transaktioner över gränserna. Utlandsinvesteringarna måste dämpas och industriutflyttningen stoppas. De rent spekulativa strömmarna av penningkapital till utlandet har på senare tid antagit väldiga och samhällsekonomiskt skadliga proportioner. Skärpta åtgärder måste vidtas mot dessa direkta anslag mot den svenska valutan som bedrivs av storbolagen och andra spekulanter. I en särskild motion till detta riksmöte ställer vi de krav som nu måste uppfyllas i kampen mot denna spekulat

8. *Åtgärder mot den inhemska kreditpekulationen.* Också inom landet växer det spekulativa kapitalet mycket snabbt. En s. k. grå marknad har uppstått, dit ockerräntor och lättförtjänta pengar lockat stora summor penningkapital, som annars skulle kunna användas i produktiva syften.

förlangningen ligger samhällelig kontroll över kreditströmmarna. Affarsbankerna och kreditinstituten måste nationaliseras. Kredithandel och räntespekulation hör till de inflationsdrivande krafterna.

9. *Lågräntepolitik.* Lågräntepolitiken, som en gång samlade en bred enighet inom alla partier som förespråkade arbetar- och småföretagarintressen, har sedan länge övergivits. Den högräntepolitik som nu bedrivs drabbar breda skikt i samhället: många hyresgäster, konsumenter, småföretagare, lantbrukare. Den stimulerar inflationstendenserna. Den bör överges till förmån för en konsekvent lågräntepolitik. Den senaste diskontohöjningen illustrerar vilka intressen höga räntor tjänar. Spekulanter försämrar landets valutaställning. För att denna samhällsekonomiska sabotageverksamhet skall minska avlönas spekulanterna med än högre ränta.

10. *Åtgärder mot mark- och fastighetsspekulation.* Trots det s. k. markvillkoret, ändringar i expropriationslagstiftningen och införandet av kommunal förköpsrätt florerar fortfarande tomtjobberiet. Markspekulationen är, liksom andra monopolistiska priser, inflationsdrivande. Spekulanten i fastigheter blir allt grövre. Den drabbar hyresgästerna såväl ekonomiskt som i form av vanvård av många fastigheter, vilka inköpts i spekulationsssyfte. Mark- och fastighetsspekulationen kan stoppas genom att all mark för bostadsbebyggelse, industriella anläggningar m. m. överförs i kommunernas eller statens ägo och genom att alla hyresfastigheter församhälleligas. Samtidigt är det nödvändigt med en skarpt realisationsvinstbeskattning. Detta skulle dämpa spekulanten inte bara i mark och fastigheter utan också den spekulanten som förekommer i konst, antikviteter och liknande. De arbetsfria inkomster som spekulanterna skaffar sig genom sin spekulanten, vilken är en samhällsekonomiskt destruktiv verksamhet, måste minst beskattas som arbetsinkomster.

Kombinationen av de åtgärder som finns sammanfattade under dessa tio punkter skulle verksamt begränsa utrymmet för de inflationsdrivande krafterna och främja en sundare samhällsekonomi och en rättvisare fördelning.

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående föreslås

att riksdagen beslutar att uttala sig för i motionen angivna riktlinjer för kampen mot inflationen och hos regeringen begära förslag om åtgärder i anledning därav.

Stockholm den 24 januari 1981

LARS WERNER (vpk)

EIVOR MARKLUND (vpk)

NILS BERNDTSON (vpk)

EVA HJELMSTRÖM (vpk)

C.-H. HERMANSSON (vpk)

BERTIL MÅBRINK (vpk)

